

у зворотному напрямку) арбітражний керуючий має змогу продовжити діяльність, направлену на порушення вимог діючого законодавства, підкорегувати результати такої діяльності або отримати судову ухвалу, якою його дії взагалі можуть бути схвалені господарським судом постфактум.

Таким чином, вказане нівелює значення контролюючої функції державного органу з питань банкрутства і позбавляє її правового сенсу. Крім того, недостатню увагу в діючому законодавстві та підзаконних актах, що встановлюють повноваження державного органу з питань банкрутства, приділено і питанню встановлення фактичних обставин справи під час проведення перевірок [3].

Враховуючи викладене, у процесі формування державної політики у сфері банкрутства слід перш за все визначитись з тим, чи є потрібним надання державному органу з питань банкрутства контролюючої функції, і якщо так, то зробити її реальною, а не формальною, якою насправді вона є на даний час.

1. Поляков Б. Принцип доміно, або як КзПБ може спровокувати ланцюгове падіння підприємств країни. *Закон і Бізнес*. 2019. 3–9 серпня. № 30 (1432). С. 13.

2. Жуков С. Кодекс з процедур банкрутства: суддя Верховного Суду про ТОП-15 новел. URL. <https://finbalance.com.ua/news/kodeks-z-protsedur-bankrutstva-suddya-verkhovnoho-sudu---pro-top-15-novel>.

3. Поляков Б.М. Право неспроможності (банкрутства) в Україні: підруч. для студ. вищ. нав.закл. Київ: ІнЮре, 2011. 560 с.

Діана РУКІНА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Олег ЛЕВІН

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат історичних наук

СУД ПРИСЯЖНИХ ЯК РЕАЛІЗАЦІЯ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Сучасні тенденції розвитку демонструють нам, що одна з найважливіших проблем правосуддя є безпосередня участь народу в цьому процесі. Щодо сучасних держав, то для них суд – це інститут захисту людей (для України також). Ще давньогрецький філософ Арістотель, стверджував, що чинити правосуддя не можуть тільки судді.

На території України суд присяжних почав функціонувати з 2012 року у результаті прийняття Кримінально процесуального кодексу України. Темати, які пов'язані з судом присяжних, зацікавили такі дослідники: А. Коні, В. Городовенко, Л. Шувальська, С. Іваницький, В. Канцір, О. Яновська, Р. Куйбіда та інші.

Основний закон, що діє на території України і закріплює принципи, норми засади та напрями реалізації людської діяльності є Конституція України [1]. Наша держава – це демократична, соціальна, правова держава де діє народовладдя [1, с. 3-5]. Згідно з цим, пріоритетний принцип діяльності держави – це забезпечення прав людини, тому найважливішим правом для особи є можливість доступу до юстиції.

Термін «доступ до правосуддя» досить широкий. У ст. 22 Конституції України затверджує, що права людини, передбачені II Розділом, не вичерпні [1, с. 7]. Виходячи з вищезазначеного, громадян України має право на вчинення судових дій, на що вказує ст. 5 Конституції України, відповідно до якої народ – єдине джерело влади в державі, таким чином і судової також [1, 3].

Ст. 124 Конституції України регламентовано, що народ безпосередньо бере участь у правосудді через присяжних, такі самі твердження закріплено у ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» (5 ст) [1, с. 42].

Поняття «суд присяжних» досліджувала велика кількість вчених та практиків, вивчивши певні матеріали, можна зробити висновок, що суд присяжних – це правовий інститут усієї системи органів державної влади, які мають певні права, що реалізують можливість безпосередньої участі народу в здійсненні правосуддя [5, с. 75-77].

Сучасне законодавство України врегульовує лише певну кількість випадків діяльності суду присяжних. Ст. 386 КПКУ закріплює їх права й обов'язки [2], а стаття 6 ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» надає певні гарантії прав присяжних [3]. Мій погляд на цю проблему такий, що найважливішим є визначення правових норм присяжних у разі здійснення правосуддя, для доцільної аргументації їх дій.

На законодавчому рівні закріплено такі права присяжних: занотовувати певні положення у разі судового засідання; досліджувати всі відомості та докази під час судового засідання; ставити запитання обвинуваченим, потерпілим, свідкам та іншим особам яких допитують, із дозволу головуючого; просити головуючого тлумачити норми закону, що підлягають використанню під час розв'язання різного роду юридичних питань [3, с. 33].

Присяжних наділено такими правами, що надають можливість повною мірою ознайомитися зі справою та безпосередньо брати участь у правосудді в нарадчій кімнаті голосуванням.

Уважаємо, що нині доволі актуальним питанням є надання прав присяжним обробляти справи кримінального провадження не тільки з приводу міри покарань довічного позбавлення волі, але і на справи різної

тяжкості. Вище зазначене надало б можливість розвинути права присяжних, а також удосконалити принцип реалізації народовладдя.

З цього можна зробити висновок, що відповідно до 5 ст. Конституції України народ – це єдине джерело влади в країні [1, 3]. Суд присяжних забезпечує необхідні умови для втілення ідей правової держави у галузі правосуддя. Ознайомившись із чинним законодавством, можна стверджувати, що на території України суд присяжних – це прямий доступ до справедливості. Присяжних наділено правами та обов'язками, що дозволяють їм ґрунтовно розглянути справи й обрати вид покарання. Також варто звернути увагу, що сучасні інститути присяжних в Україні мають спірні моменти, що потребують редагування та удосконалення.

1. Конституція України : офіц. текст. Київ : КМ, 2013. 96 с.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Відомості Верховної Ради України: кодекс від 13.04.2012, редакція від 12.05.2016, URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

3. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII (Редакція станом на 01.01.2022). 99 с.

4. Тертишник В. М. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. видання 13-те доповн. і перероб. В. М. Тертишник. – Київ : Правова єдність, 2017. 824 с.

5. Щерба В. М., Юхно О. О. Кримінальне провадження в суді присяжних : монографія / За загальною редакцією доктора юридичних наук, професора О. О. Юхна. Харків : Панов, 2018. 274 с.

Яна САЧКО

курсант ННІ права та підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції

Науковий керівник:

Олексій МАМЧІЙ

завідувач відділення первинної професійної підготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації ННІ заочного навчання та підвищення кваліфікації Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ (м. Дніпро, Україна)

ПРАВА ЛЮДИНИ В ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ

Питання права людини в діяльності поліції є одним із найважливіших у реаліях сьогодення. Воно розглядається не тільки в нашій країні, а й в інших країнах Європи. В Україні є достатня кількість законів, нормативно-правових